

De Sint-Petersburg-express. Op het achterplan het station van vòòr 1910

Omer Vilain over de tijd van toen

Onze internationale treinen

Oostende was de eerste havenstad die van de Atlantische Oceaan en de Noordzee met een spoorweg naar het binnenland verbonden werd.

De eerste trein liep tot aan de poorten van Oostende in 1838 ; in 1844 liep de trein tot binnen de muren van Oostende.

Al heel vlug zag men het belang van de trein voor het opkomend toerisme aan onze kust. Hoe meer spoorlijnen België met het buitenland wisten te verbinden, hoe meer

Oostende daar van profiteerde.

Al vlug zag men op publiciteitsaffiches de uurroosters verschijnen van treinen die Oostende met Parijs en Oostende met Keulen verbonden.

Autoslaaptreinen

Maar waar vooral de roem voor onze badstad was, waren de grote internationale verbindingen. We vermelden onder andere de Oostende-Wienexpress. Deze trein werd door een prachtige stoomlokomotief getrokken, toen als een wonder bekeken. Later kwamen er verbindingen die liepen naar Zuid-Italië tot Brindisi. De autoslaaptreinen, die op het einde van de eeuw in zwang kwamen reden hier tot 1974. De beroemde T.E.E.-lijn had zelfs

Oostende als eindpunt voor de „Saphir” komende van Dortmund (tussen 1957 en 1958) en later (tot 1966) van Oostende naar Frankfurt.

Oostende-Parijs

Een korte tijd, in 1953, probeerde men terug een rechtstreekse lijn tussen Oostende en Parijs, zoals die in de vorige eeuw bestond. Helaas bij de eerste rit was er naast de genodigden, waaronder het schepenkollege van Oostende, slechts één betalende passagier, nl. Roger Pyrefitte, die als gekende auteur in een later boek de draak stak met dit feit.

Tot voor een jaar kon men ook een trein zien rijden naar Warschau en Moskou. De wagons met die bestemming

mochten door andere reizigers niet ingenomen worden en de vensters lieten niet toe om te zien wie in de trein zat. Mij gaven deze wagons steeds een spookachtige indruk.

Mij spreekt het nog het meest aan als ik oude publiciteit zie met de vermelding van „Paris-Ostende en 6 heures” met daarbij ook nog snellere treinen op zaterdag en de vooravond van een feestdag.

En wat blijft er nu nog over van deze sprookjeswereld die de trein altijd al geweest is ? Het wordt meer en meer een droombeeld zoals de surrealistische kunstschilder Paul Delvaux met zijn stations en sporen die naar nergens meer leiden, zo goed wist uit te beelden.

(Omer Vilain)